

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 272/2016

Рж 35/2016

09.03.2016. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиоца М.О. из Н.Б., чији је пуномоћник Л.Л., адвокат из Б., против тужених Ц.м. а.д. из Н.Б., чији је пуномоћник С.Р., адвокат из Б. и D.S. д.о.о. из Н.Б., ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 195/15 од 15.10.2015. године и о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7420/13 од 16.05.2014. године, у седници одржаној 09.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 195/15 од 15.10.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7420/13 од 16.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 52042/10 од 16.05.2013. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени Ц.м. а.д. из Б. да тужиоцу на име дуга исплати износ од 180.000,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе, почев од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени Ц.м. а.д. из Б. обавезе да му на име дуга исплати још 1.334.285,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.07.2011. године до исплате, као и у делу којим је тражио да се тужени D.S. д.о.о. из Б. обавезе да тужиоцу на име дуга исплати износ од 90.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.04.2005. године до исплате, износ од 45.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 22.07.2005. године до исплате, износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 05.09.2005. године до исплате, износ од 15.000,00 динара са законском затезном каматом од 07.10.2005. године до исплате и износ од 1.334.285,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2001. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени Ц.м. а.д. из Б. да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 10.088,40 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца у делу којим је тражио да се на

досуђени износ трошкова парничног поступка из става трећег изреке досуди и законска затезна камата, почев од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7420/13 од 16.05.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трешковима поступка садржана у ставу четвртном изреке па је обавезан тужени Ц.м. а.д. из Б. да тужиоцу на досуђени износ трошкова од 104.088,40 динара исплати законску затезну камату почев од 16.05.2013. године као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7420/13 од 16.05.2014. године тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, због потребе уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 195/15 од 15.10.2015. године није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној у смислу члана 395. ЗПП.

Тужилац је против решења другостепеног суда изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), па се применом одредби члана 506. став 1. овог закона, овај поступак спроводи по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужиоца чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП).

Против одлука другостепеног суда - правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП). Како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 18.01.2008. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на првотуженог износи

1.334.285,00 динара, а у односу на друготуженог 1.514.285,00 динара. Побијана другостепена пресуда донета је 16.15.2014. године.

Према новелираној одредби члана 394. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09) ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког туженог појединачно (који нису јединствени супарничари у смислу члана 204. ЗПП) не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**